

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

19. ledna 2006*

Ve věci C-244/04,

jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 226 ES,
podaná dne 8. června 2004,

Komise Evropských společenství, zastoupená G. Braunem a E. Traversou, jako
zmocněnci,

žalobkyně,

proti

Spolkové republiky Německo, zastoupené C.-D. Quassowskim a A. Tiemann, jako
zmocněnci,

žalované,

* Jednací jazyk: němčina.

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič
a E. Levits (zpravodaj), soudci,

generální advokát: L. A. Geelhoed,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 15. září
2005,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svou žalobou se Komise Evropských společenství domáhá, aby Soudní dvůr určil, že Spolková republika Německo tím, že zcela nepřiměřeným způsobem, na základě praxe vycházející z oběžníku, omezila vysílání pracovníků, kteří jsou státními příslušníky třetích států, v rámci poskytování služeb, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 49 ES.

Právní rámec

- 2 Podle článku 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (Úř. věst. 1997, L 18, s. 1; Zvl. vyd. 05/02, s. 431)

„1. Členské státy zajistí, aby podniky uvedené v čl. 1 odst. 1 zaručovaly bez ohledu na právo rozhodné pro pracovní poměr pracovníkům vyslaným na jejich území pracovní podmínky týkající se dále uvedených záležitostí, které jsou v členském státě, ve kterém je práce vykonávána, stanoveny

— právními či správními předpisy

nebo

— kolektivními smlouvami nebo rozhodčími nálezy, které byly prohlášeny za všeobecně použitelné ve smyslu odstavce 8, jestliže se týkají činností uvedených v příloze:

[...]

- c) minimální mzda, včetně sazeb za přesčasy; tento bod se nevztahuje na doplňkové podnikové systémy zaopatření v důchodu [...]

[...]“

- 3 Vysílání pracovníků v pracovním poměru, kteří jsou státními příslušníky třetího státu, je v Německu upraveno zákonem o cizincích (Ausländergesetz), v jeho znění ze dne 9. ledna 2002 (BGBl. 2002 I, s. 361, dále jen „AuslG“), nařízením provádějícím tento zákon a oběžníkem ze dne 15. ledna 1999 adresovaným ministerstvem zahraničních věcí všem německým diplomatickým a konzulárním zastoupením (dále jen „oběžník“).

- 4 V souladu s články 1 až 3 AuslG musí osoby, jež nemají německou státní příslušnost, předložit povolení k pobytu ve formě víza ke vstupu a pobytu na německém území.

- 5 Článek 10 AuslG stanoví, že cizinci, kteří mají v úmyslu pobývat na německém území déle než tři měsíce a vykonávat na tomto území zaměstnaneckou činnost, jsou povinni mít v souladu s nařízením provádějícím AuslG zvláštní povolení k pobytu.

- 6 Podmínky vydání tohoto víza jsou upraveny oběžníkem, podle něhož německé diplomatické zastoupení, u něhož pracovník, který je státním příslušníkem třetího státu, žádá o vízum za účelem jeho vyslání do Německa, přezkoumá nejdříve žádost, přičemž se ujistí, že byla splněna následující kritéria a poskytnuty následující informace:

— datum začátku a konce období vyslání, na které je pracovník vyslán, musí být jasně stanoveno;

- tento pracovník musí být zaměstnán u podniku, který ho vysílá, nejméně jeden rok;

- k zajištění, aby zmíněný státní příslušník byl po skončení období, v němž pracovník působil v Německu, nadále zaměstnán u tohoto podniku, musí být předloženy povolení k pobytu, jakož i případně pracovní povolení členského státu, v němž je podnik, jenž pracovníka vysílá, usazen;

- na státního příslušníka třetího státu se musí vztahovat systém sociálního zabezpečení platný v členském státě, v němž je usazen podnik, který ho vysílá, nebo pokud pojištění spočívá na dobrovolném základě, musí být dostatečně pokryt systémem soukromého pojištění pro případ nemoci a úrazu. Ochrana zaručená systémem pojištění se musí mimoto vztahovat na činnost, kterou má pracovník v Německu vykonávat, a

- zmíněný státní příslušník musí mít platný pas pro období zamýšleného pobytu.

Postup před zahájením soudního řízení

- 7 Komise ve své výzvě dopisem zaslané dne 12. února 1997 německým orgánům vznesla otázku slučitelnosti postupu, který používá Spolková republika Německo ve věci vysílání pracovníků, kteří jsou státními příslušníky třetích států, poskytovateli služeb usazenými v jiných členských zemích na její území, s článkem 49 ES.

- 8 Vzhledem k tomu, že Komise považovala odpověď zmíněných orgánů na tuto výzvu za nedostatečnou, zaslala dne 7. srpna 1998 Spolkové republice Německo odůvodněné stanovisko, v němž ji vyzvala, aby splnila své povinnosti ve lhůtě dvou měsíců ode dne oznámení zmíněného stanoviska.
- 9 Vzhledem k tomu, že německá vláda odpověděla dne 5. listopadu 1998 na zmíněné stanovisko tak, že především zachovala svůj předešlý postoj, Komise zaslala dne 24. května 2000 a 17. září 2001 Spolkové republice Německo žádosti o doplňující informace. Vzhledem k tomu, že Komise konstatovala, že právní stav se v určitých otázkách významně vyvinul, rozhodla se zaměřit své vytýkané skutečnosti na slučitelnost předběžného charakteru kontroly prováděné německými diplomatickými orgány, jakož i požadavku doby zaměstnání před vysláním v délce jednoho roku u podniku, který zamýšlí vyslat pracovníky, s článkem 49 ES.
- 10 Vzhledem k tomu, že Komise měla za to, že odpovědi, které podaly německé orgány na zmíněné žádosti o doplňující informace, zejména v dopise ze dne 28. listopadu 2001, nebyly dostatečné ve vztahu k vytýkaným skutečnostem, které zůstaly dotčené, rozhodla se podat projednávanou žalobu.

K žalobě

Argumentace účastníků řízení

- 11 Komise tvrdí, že tím, že praxe německých orgánů podřizuje poskytovatele služeb usazené v jiném členském státě, než je Spolková republika Německo, zvláštním

požadavkům týkajícím se vysílání jejich zaměstnanců pocházejících ze třetích států, způsobuje diskriminaci na újmu těchto poskytovatelů ve vztahu k jejich sou-
těžitelům usazeným na německém území, kteří mohou volně používat jejich
zaměstnance k poskytování služeb v Německu.

- 12 Taková omezení jsou zakázána článkem 49 ES, ledaže by byla odůvodněna
ustanoveními článků 49 ES a 55 ES ve vzájemném spojení, pokud jsou tato omezení
diskriminační, nebo jinými naléhavými důvody obecného zájmu uznanými Soudním
dvorem, pokud nejsou diskriminační.
- 13 V projednávaném případě je Komise toho názoru, že jak praxe založená na ověření
určitých kritérií před vysláním, tak omezení pouze na pracovníky, kteří jsou
zaměstnaní u podniku, který je poskytovatelem služeb a je usazen v jiném členské
státě, představují překážky volného pohybu služeb, které nemohou být odůvodněny
na základě ustanovení zmíněných v předchozím bodě.
- 14 Zaprvé, pokud jde o požadavek týkající se kontroly před vysláním, i když se Komise
nebrání tomu, aby vyslaní pracovníci, kteří jsou státními příslušníky třetího státu,
byli podrobeni kontrole na základě kritérií vyslovených Soudním dvorem v jeho
rozsudku ze dne 9. srpna 1994, Vander Elst (C-43/93, Recueil, s. I-3803), naopak
zpochybňuje skutečnost, že tato kontrola je prováděna před vysláním pracovníků do
Německa.

- 15 Komise se totiž domnívá, že kontrola následující po vyslání by byla stejně účinná pro to, aby umožnila německým orgánům ujistit se o návratu pracovníků do členského státu, odkud byli vysláni, přičemž taková kontrola by nicméně byla méně omezující než stávající opatření předběžné kontroly.
- 16 Zadruhé, Komise uplatňuje, že skutečnost, že podnik může vyslat pracovníky, kteří jsou státními příslušníky třetího státu, pouze pokud jsou u něho zaměstnání nejméně jeden rok, představuje překážku volného pohybu služeb.
- 17 Komise jednak tvrdí, že v tomto omezení práva na vyslání se ani v nejmenším neodrážejí kritéria vytyčená Soudním dvorem ve výše uvedeném rozsudku Vander Elst, a činí iluzorním právo nově vytvořených podniků na využití svobody volného pohybu.
- 18 Co se týče odůvodnění tohoto druhého požadavku, Komise kromě toho uvádí, že Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 21. října 2004, Komise v. Lucembursko (C-445/03, Sb. rozh. s. I-10191), výslovně zamítl důvod hospodářské povahy spojený s ochranou vnitrostátního trhu práce, jelikož vyslaný pracovník neusiluje o vstup na trh práce členského státu, v němž musí být provedeno poskytnutí služeb.
- 19 Německá vláda zaprvé pochybuje o významném charakteru omezení způsobeného stávajícím postupem, na jehož základě v rámci vyslání do Německa musí pracovník, který je státním příslušníkem třetího státu, obdržet vízum, zvané vízum „Vander Elst“, aby mu bylo povoleno pracovat ve zmíněném členském státě.

- 20 Tento postup splňuje totiž takové požadavky práva Společenství, jako jsou zejména ty, které vyplývají z ustálené judikatury vycházející z výše uvedeného rozsudku Vander Elst a týká se pouze omezeného počtu případů, v projednávaném případě jednak vyslaných pracovníků, kteří nemají schengenské vízum a jednak státních příslušníků třetích států, kteří mají povolení k pobytu vydané členským státem, ale kteří jsou vysláni na německé území na dobu delší než tři měsíce. Orgán příslušný k vydání víza „Vander Elst“ nemá mimoto žádnou diskreční pravomoc, takže toto vydání je téměř automatické a je provedeno ve velmi krátké době.
- 21 Zadruhé, i když německá vláda připouští, že se jedná o omezení volného pohybu služeb, zpochybňuje opodstatněnost vytýkaných skutečností vznesených Komisí.
- 22 Pokud jde o požadavek týkající se kontroly před vysláním, německá vláda tvrdí, že takový postup má za cíl pouze ověřit, zda poskytovatel služeb má výsadu volného pohybu služeb v rámci vysílání. To umožňuje zamezit obcházení požadavků Společenství a vnitrostátních požadavků při zaměstnávání státních příslušníků třetích států.
- 23 Jedná se tak o náležité a nezbytné opatření vzhledem k tomu, že pouhé předložení pasu nebo víza ke vstupu na území hostitelského členského státu, neumožňuje státním příslušníkům třetích států prokázat, že jsou legálně zaměstnání v členském státě, v němž je usazen jejich zaměstnavatel.

24 Německá vláda mimoto tvrdí, že dodatečná kontrola provedená v okamžiku přihlášení bydliště by nebyla stejně účinná. Jednak by se totiž tato povinnost přihlásit se týkala bydliště, o které vyslání pracovníci neusilují, a jednak by spadala do pravomoci spolkových zemí, které nejsou příslušné v oblasti vstupu a pobytu cizinců na německém území. Z toho vyplývá, že dodatečná kontrola legality vyslání ve fázi přihlášení bydliště by vedla k právní nejistotě pro podnik usazený v jiném členském státě, který pracovníky vysílá, jelikož by před vysláním těchto pracovníků do Německa nevěděl, zda budou moci pobývat na území tohoto členského státu až do doby ukončení poskytování služeb, pro které byli vysláni.

25 V rozporu s tím, co tvrdí Komise, se německá vláda domnívá, že výše uvedený rozsudek Komise v. Lucembursko nepředstavuje příklad relevantní judikatury, pokud jde o německou praxi, která je předmětem žaloby. V projednávaném případě se totiž nejedná o pracovní povolení ve smyslu lucemburských právních předpisů, ale pouze o vízum obsahující přezkum určitých dodatečných kritérií. Také ve věci, ve které byl vydán zmíněný rozsudek, udělení pracovního povolení podléhalo posouzení příslušným orgánem, zejména v závislosti na úvahách týkajících se situace, vývoje nebo organizace vnitrostátního trhu práce. O to se však v projednávaném případě nejedná, jelikož praxe německých orgánů je založena výlučně na požadavcích spojených s obecným zájmem.

26 Pokud jde o požadavek pracovní smlouvy uzavřené nejméně jeden rok před vysláním, německá vláda tvrdí, že se jedná o provedení takového kritéria týkajícího se nezbytnosti mít legální a obvyklé zaměstnání, jak jej uznal Soudní dvůr ve výše uvedeném rozsudku Vander Elst.

- 27 Tato podmínka představuje náležitý a účinný prostředek k dosažení různých cílů obecného zájmu. Jednak totiž přispívá k ochraně vyslaných pracovníků tím, že brání podnikům usazeným v jiném členském státě zaměstnávat zaměstnance za výlučným účelem vyslání. Kromě toho, pokud jde o vstup státních příslušníků třetích států na trh práce členských zemí, tato podmínka umožňuje těmto členským státům zachovat si své výsady v oblasti kontroly takového vstupu.
- 28 V tomto ohledu německá vláda uplatňuje, že řešení, ke kterému došel Soudní dvůr ve výše uvedeném rozsudku Komise v. Lucembursko, není v projednávaném případě relevantní. Ve věci, ve které byl vydán uvedený rozsudek, způsobil totiž kumulativní účinek různých požadavků stanovených lucemburskou právní úpravou nepřiměřenost celého postupu ve vztahu k cílům sledovaným touto právní úpravou.
- 29 V této souvislosti německá vláda prohlašuje, že je připravena zkrátit délku doby zaměstnání před vysláním na šest měsíců.

Závěry Soudního dvora

- 30 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury nevyžaduje článek 49 ES pouze vyloučení jakékoliv diskriminace poskytovatele služeb usazeného v jiném členském státě z důvodu jeho státní příslušnosti, ale rovněž odstranění jakéhokoliv omezení, i když se toto omezení použije bez rozdílu na vnitrostátní poskytovatele

i na poskytovatele z jiných členských států, pokud může znemožnit, ztížit nebo učinit méně atraktivní činnost poskytovatele usazeného v jiném členském státě, ve kterém legálně poskytuje podobné služby (viz zejména rozsudek ze dne 24. ledna 2002, *Portugaia Construções*, C-164/99, Recueil, s. I-787, bod 16).

31 Nicméně vnitrostátní právní úprava oblasti, která nebyla na úrovni Společenství harmonizována a která se bez rozdílu uplatňuje na všechny osoby nebo podniky vykonávající svou činnost na území dotyčného členského státu, může být, i přes svůj omezující účinek na volné poskytování služeb, odůvodněná, pokud odpovídá naléhavému důvodu obecného zájmu, jenž již není chráněn pravidly, kterým poskytovatel služeb podléhá v členském státě, kde je usazen, je způsobilá zaručit uskutečnění cíle, který sleduje, a nepřekračuje meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné (viz rozsudky ze dne 23. listopadu 1999, *Arblade a další*, C-369/96 a C-376/96, Recueil, s. I-8453, body 34 a 35, jakož i výše uvedený rozsudek *Portugaia Construções*, bod 19).

32 Jelikož oblast vysílání pracovníků v zaměstnaneckém poměru, kteří jsou státními příslušníky třetího státu, v rámci poskytování přeshraničních služeb není do dnešního dne na úrovni Společenství harmonizována, slučitelnost požadavků praxe německých orgánů s článkem 49 ES je třeba přezkoumat ve světle zásad připomenutých ve dvou předchozích bodech.

Co se týče předběžného charakteru kontroly splnění požadavků vyžadovaných praxí německých orgánů

- 33 Úvodem je třeba uvést, že skutečnost, že se praxe německých orgánů v oblasti vysílání pracovníků pocházejících ze třetích států týká pouze úzkého okruhu osob, že postup vydávání víza „Vander Elst“ nepřekračuje dobu sedmi dnů a že příslušný orgán nemá žádnou diskreční pravomoc při vydávání takového víza, nemá důsledek pro omezující charakter této praxe ve vztahu k volnému pohybu služeb.
- 34 Co se totiž týče vysílání pracovníků, kteří jsou státními příslušníky třetího státu, podnikem ze Společenství poskytujícím služby, bylo již rozhodnuto, že vnitrostátní právní úprava, která podmiňuje poskytování služeb na vnitrostátním území podnikem usazeným v jiném členském státě vydáním správního povolení, představuje omezení volného pohybu služeb ve smyslu článku 49 ES (viz výše uvedené rozsudky Vander Elst, bod 15, a Komise v. Lucembursko, bod 24).
- 35 I kdyby byla pravda, jak uplatňuje německá vláda, že správní a finanční náklady, které vznikají v souvislosti s takovou předběžnou kontrolou, jako je kontrola prováděná německými orgány, nejsou takové povahy jako náklady, které Soudní dvůr přezkoumal ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Komise v. Lucembursko, nic to nemění na tom, že takový postup může učinit obtížnějším, nebo dokonce nemožným výkon volného poskytování služeb prostřednictvím vyslaných pracovníků, kteří jsou státními příslušníky třetích států, zvláště pokud poskytnutí služby, které má být provedeno, vyžaduje určitou rychlost provedení.

- 36 Je namístě připomenout, že Soudní dvůr přiznal členským státům možnost ověřit dodržení vnitrostátních ustanovení i ustanovení Společenství v oblasti poskytování služeb. Soudní dvůr rovněž připustil opodstatněnost kontrolních opatření nezbytných k ověření splnění požadavků, které jsou samy o sobě odůvodněny obecným zájmem (výše uvedený rozsudek *Arblade* a další, bod 38). V bodě 17 výše uvedeného rozsudku ze dne 27. března 1990, *Rush Portuguesa* (C-113/89, Recueil, s. I-1417) Soudní dvůr nicméně také rozhodl, že tyto kontroly musí dodržovat omezení uložená právem Společenství a nesmějí činit svobodu poskytování služeb iluzorní.
- 37 Za těchto okolností je třeba přezkoumat, zda se omezení volného pohybu služeb, která vyplývají z praxe německých orgánů, jeví odůvodněná cílem obecného zájmu, a případně, zda jsou skutečně nezbytná k tomu, aby byl tento cíl sledován účinně a za použití vhodných prostředků (viz rozsudek ze dne 25. října 2001, *Finalarte* a další, C-49/98, C-50/98, C-52/98 až C-54/98 a C-68/98 až C-71/98, Recueil, s. I-7831, bod 37, a výše uvedený rozsudek *Komise v. Lucembursko*, bod 26).
- 38 V projednávaném případě se německá vláda dovolává důvodů týkajících předcházení zneužití volného pohybu služeb, ochrany pracovníků a právní jistoty.
- 39 Zaprvé se německá vláda dovolává nutnosti ověřit, zda poskytovatel služeb usazený v jiném členském státě než ve Spolkové republice Německo nevyužívá svobody poskytování služeb k jinému účelu než k poskytnutí dané služby, například zda nedovází pracovníky za účelem zprostředkovat jim zaměstnání na vnitrostátním trhu práce. V tomto ohledu se domnívá, že kontroly jsou odůvodněny v rozsahu, v němž mají za cíl splnění požadavku práva Společenství, a sice ověřit, zda dotčení pracovníci byli zaměstnáni „legálním a obvyklým způsobem“ v členském státě, ve

kterém je usazen zmíněný poskytovatel ve smyslu výše uvedeného rozsudku Vander Elst, před jejich vysláním na německé území.

- 40 Bylo již rozhodnuto, že členský stát může ověřit, zda podnik usazený v jiném členském státě, který vysílá na jeho území pracovníky, kteří jsou státními příslušníky třetího státu, nevyužívá svobody poskytování služeb k jinému účelu než k provedení dotčeného poskytnutí služby (výše uvedené rozsudky Rush Portuguesa, bod 17 a Komise v. Lucembursko, bod 39).
- 41 Jak nicméně uvedl generální advokát v bodě 27 svého stanoviska, požadavek, aby poskytovatel služeb předložil pouze prohlášení potvrzující, že se dotčení pracovníci nacházejí v legálním postavení, zejména pokud jde o pobyt, pracovní povolení a sociální zabezpečení, ve státě, kde je tento podnik zaměstnává, by poskytovalo vnitrostátním orgánům méně omezující a stejně účinné záruky toho, že se tito pracovníci nacházejí v legálním postavení a že vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, než kontrola před vysláním (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Komise v. Lucembursko, bod 46). Takový požadavek by umožnil vnitrostátním orgánům kontrolovat tyto údaje dodatečně a přijmout nezbytná opatření v případě protiprávního postavení zmíněných pracovníků. Tento požadavek by mimoto mohl mít podobu stručného oznámení vyžadovaných dokumentů, zejména pokud by délka doby vyslání neumožňovala takovou kontrolu účinně provést.
- 42 Z toho vyplývá, že kontrolní opatření před vysláním vyplývající z praxe německých orgánů překračuje to, co je nezbytné pro zabránění zneužití, ke kterému by mohlo vést uplatnění svobody poskytování služeb.

43 Zadruhé se německá vláda dovolává důvodů týkajících se ochrany pracovníků za účelem odůvodnění praxe kontroly před vysláním.

44 V tomto ohledu, jestliže Soudní dvůr rozhodl, že mezi naléhavé důvody obecného zájmu, které mohou odůvodnit omezení svobody poskytování služeb, je ochrana pracovníků (výše uvedený rozsudek *Arblade*, bod 36), je třeba připomenout, že právo Společenství nebrání tomu, aby členské státy vztáhly své právní předpisy nebo kolektivní smlouvy uzavřené sociálními partnery na všechny osoby vykonávající buď i jen dočasnou práci v zaměstnaneckém poměru na svém území, nehledě na zemi usazení jejich zaměstnavatele, a že rovněž nezakazuje členským státům, aby vhodnými prostředky vynucovaly dodržování těchto pravidel, když vyjde najevo, že ochrana poskytovaná těmito pravidly není zaručena stejnými nebo v zásadě srovnatelnými povinnostmi, kterým podnik podléhá v členském státě svého usazení (výše uvedený rozsudek *Komise v. Lucembursko*, bod 29).

45 Kdyby nicméně byla podnikům poskytujícím služby, usazeným v jiném členském státě, uložena současně s požadavkem uvedeným v bodě 41 tohoto rozsudku, povinnost předběžně oznámit místním orgánům přítomnost jednoho nebo několika vyslaných pracovníků v zaměstnaneckém poměru, předpokládanou dobu této přítomnosti a službu nebo služby, jejichž poskytování je důvodem pro jejich vyslání, jednalo by se o přiměřenější prostředek než dotčená kontrola před vysláním, protože by byl méně omezující a stejně účinný. Umožňoval by těmto orgánům kontrolovat dodržování německé právní úpravy v sociální oblasti po dobu vyslání při zohlednění povinností, které jsou tomuto podniku již uloženy na základě předpisů sociálního práva uplatňovaných v členském státě jeho usazení (výše uvedený rozsudek *Komise v. Lucembursko*, bod 31).

- 46 Je tedy třeba mít za to, že kontrolní opatření před vysláním překračuje to, co je nezbytné k dosažení cíle ochrany pracovníků.
- 47 Zatřetí německá vláda tvrdí, že kontrola před vysláním umožňuje podnikům, které poskytují služby a jsou usazeny v jiném členském státě, mít záruku, že vyslání je provedeno legálně, a jistotu, že budou moci využít všechny své zaměstnance pro celé období poskytování služby.
- 48 V tomto ohledu je namístě připomenout, že podle ustálené judikatury mohou členské státy odůvodnit kontrolní opatření zasahující do volného pohybu služeb naléhavými důvody obecného zájmu, pokud tento zájem již není chráněn pravidly, kterým je poskytovatel služeb podřízen v členském státě, v němž je usazen (výše uvedený rozsudek *Portugaia Construções*, bod 19).
- 49 Je zajisté v zájmu jak hostitelského členského státu, tak i podniku poskytujícího službu mít před vysláním ujištění, že pracovníci, kteří jsou státními příslušníky třetího státu, jsou vyslání legálně.
- 50 Jak nicméně uvedl generální advokát v bodě 28 svého stanoviska, je věcí podniků, které nedodrží zmíněné právní předpisy, aby nesly odpovědnost za vyslání provedené protiprávně.

51 Z toho vyplývá, že takové kontrolní opatření před vysláním, jako je to, které vyplývá z praxe německých orgánů v oblasti vysílání pracovníků, kteří jsou státními příslušníky třetího státu, nemůže být odůvodněno nezbytností ujistit se, že toto vyslání je provedeno legálním způsobem, a proto představuje nepřiměřený prostředek ve vztahu k cílům sledovaným Spolkovou republikou Německo.

Co se týče požadavku doby zaměstnání před vysláním v délce nejméně jednoho roku u podniku, který pracovníka vysílá

52 Německá vláda tvrdí, že požadavek doby zaměstnání před vysláním v délce nejméně jednoho roku u podniku, který pracovníka vysílá, provádí judikaturu vyplývající z výše uvedeného rozsudku Vander Elst, v němž Soudní dvůr přiznal členským státům možnost ověřit, zda vyslaní pracovníci, kteří jsou státními příslušníky třetího státu, mají legální a obvyklé zaměstnání v členském státě, ve kterém je usazen jejich zaměstnavatel.

53 Není zpochybňováno, že takový požadavek představuje omezení volného pohybu služeb. Tato podmínka totiž způsobuje újmu zvláště podnikům z těch odvětví, ve kterých se z důvodu zvláštností dané činnosti často uzavírají krátkodobé smlouvy nebo dohody o provedení práce, nebo nově zřízeným podnikům (viz výše uvedený rozsudek Komise v. Lucembursko, bod 44).

54 V projednávaném případě německá vláda tvrdí, že takový požadavek představuje náležitý a účinný prostředek k zajištění účinnosti vnitrostátních právních předpisů

a předpisů Společenství v oblasti ochrany pracovníků, ochrany výsad členských států v oblasti kontroly vstupu na vnitrostátní trh práce a předcházení situacím sociálního dumpingu.

- 55 Úvodem je namístě uvést, že Spolková republika Německo se v tomto ohledu nemůže opřít o formulaci použitou Soudním dvorem v bodě 26 výše uvedeného rozsudku Vander Elst, tvrdíc, že takový požadavek zaměstnání před vysláním umožňuje ověřit, zda vyslaný pracovník, který je státním příslušníkem třetího státu, má legální a obvyklé zaměstnání v členském státě, ve kterém je usazen jeho zaměstnavatel. Jak totiž uvedl generální advokát v bodě 38 svého stanoviska, je důležité znovu umístit tuto formulaci v rámci otázky položené vnitrostátním soudem ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Vander Elst. V tomto ohledu je namístě připomenout, že Soudní dvůr nespojil pojem „legální a obvyklé zaměstnání“ s podmínkou bydliště nebo zaměstnání o určité délce trvání ve státě, v němž je podnik poskytující služby usazen.
- 56 Je nicméně namístě ověřit, zda požadavek doby zaměstnání před vysláním v délce nejméně jednoho roku u podniku, který pracovníka vysílá, představuje náležité opatření k dosažení cílů dovolávaných Spolkovou republikou Německo.
- 57 V projednávaném případě jsou dovolávány důvody týkající se ochrany pracovníků, ochrany výsad členských států v oblasti vstupu na trh práce těchto pracovníků a předcházení sociálnímu dumpingu.

- 58 V tomto ohledu, v rozporu s tím, co tvrdí německá vláda, bylo již rozhodnuto, že právní předpis ukládající podmínku doby zaměstnání před vysláním v délce pouze šesti měsíců, překračuje to, co je možné vyžadovat ve jménu cíle sociální ochrany pracovníků, kteří jsou státními příslušníky třetího státu (výše uvedený rozsudek Komise v. Lucembursko, bod 32).
- 59 Co se mimoto týče ochrany výsad členských států v oblasti vstupu na jejich trh práce, je třeba připomenout, že vyslaní pracovníci nemají v úmyslu vstoupit na trh práce členského státu, odkud byli vysláni (viz výše uvedené rozsudky Rush Portuguesa, bod 15; Vander Elst, bod 21; Finalarte a další, bod 22, jakož i Komise v. Lucembursko, bod 38).
- 60 Kromě toho již bylo rozhodnuto, že takový požadavek je nepřiměřený ve vztahu k cíli sledujícím ujištění se o návratu pracovníků do členského státu, odkud byli vysláni, po ukončení vyslání (výše uvedený rozsudek Komise v. Lucembursko, bod 45).
- 61 Konečně, pokud se jedná o odůvodnění vycházející z předcházení sociálnímu dumpingu, Soudní dvůr rozhodl, že členské státy mohou rozšířit platnost svých právních předpisů a kolektivních smluv týkajících se minimální mzdy na každou osobu, která je zaměstnána, byť dočasně na jejich území (výše uvedený rozsudek Arblade a další, bod 41). Takovou výsadu uznává také článek 3 směrnice 96/71.
- 62 V tomto ohledu představuje předběžné prohlášení zmíněné v bodech 41 a 45 tohoto rozsudku, doplněné o relevantní informace v oblasti mezd a pracovních podmínek,

méně omezující opatření, pokud jde o svobodu poskytování služeb, přičemž umožňuje místním orgánům ujistit se, že vyslaní pracovníci nepodléhají méně příznivému režimu, než je režim, který je použitelný v členském státě, odkud byli vysláni.

63 Z toho vyplývá, že požadavek doby zaměstnání před vysláním v délce jednoho roku u podniku, který pracovníka vysílá, musí být považován za nepřiměřený k dosažení cílů dovolávaných Spolkovou republikou Německo.

64 Je tudíž namístě konstatovat, že Spolková republika Německo tím, že se neomezila na podřízení vyslání pracovníků, kteří jsou příslušníky třetích států, za účelem poskytování služeb na svém území pouhému předběžnému prohlášení podniku usazeného v jiném členském státě, který zamýšlí vyslat takové pracovníky, a tím, že vyžadovala, aby tito pracovníci byli zaměstnáni u tohoto podniku nejméně jeden rok, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 49 ES.

K nákladům řízení

65 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Spolková republika Německo neměla ve věci úspěch, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

- 1) **Spolková republika Německo tím, že se neomezila na podřízení vyslání pracovníků, kteří jsou příslušníky třetích států, za účelem poskytování služeb na svém území pouhému předběžnému prohlášení podniku usazeného v jiném členském státě, který zamýšlí vyslat takové pracovníky, a tím, že vyžadovala, aby tito pracovníci byli zaměstnáni u tohoto podniku nejméně jeden rok, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 49 ES.**

- 2) **Spolkové republice Německo se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.